nelenud. Keikidel nähti siis römo ja tännalikko meelt minno wasto ollewad selle armastusse abbi pärrast, mis ollin nende perremehhele saatnud, sest et nemmad tedda wägga aunustasid ning armastasid. Keige ennamiste andis perrenaene isseärraniste, wet silmil, omma tännalikko meelt minno wasto ülles, sest et ollin omma trui hoolkandmisse warral temma süddamest armastud abbikasa ellusse hoidnud. Naene langes põlwili mahha ja pallus Jummala önnistamist minno peäle.

Teisel päwal, mis olli üks pühhapääw, läksime mollemad sõbrad kirriko. Seäl juhtus nenda, et jutlusse sannad ja maenitsused se peäl käisid, et inimenne peaks keige se eest, mis Jummala käest temma ossaks saaks, olgo head ehk kurja, taewa Issale kui ühhe armo anni eest ühte wisi süddamelikko tänno pakkuma, agga et inimesed ei tohtind ka mitte unnustada, omma liggimest, kelle käest ollid head sanud, süddamelikkult tännada ning sedda head temmale tassuda, ni paljo kui se neil woimalik olleks, sest et helde Jummal enese assemel nisuggust lahket liggimest on armo nouks wallitsenud, ja et siis heateggijat inimeste hulgast tännada nisammoti paljo olleks kui Jummalat tännada. — Nende sannade peäle hakkas sõbber sallaja minno käest tuggewaste kinni ja watis, pissarad silmil, püsti minno peäle, nago tahtis minnule öölda: „Wata, mo wend, sinna olled Jummala assemel minno heateggijaks sanud, ja minna ollen allati sinno wõlglane.“

Õhto pole olli sep keik ommad suggulassed, sõbrad ja nabred enese jure woõraks pallunud, minno taggasitullemisse mällestusseks. Toad, kus muido üsna waikne ja rahho luggu olli olnud, said nüüd rahwast täis, kes kül ilma sure kärrinata, agga ommeti ni lustilisel wisil kous ollid, nago warrud ehk pulmad seäl lahti ollekssid. Kui illusaste ja rohkeste seätud õhto sõmaaeg otsas olli, räkis perremees teistele laia juttuga keik sedda ülles, mis minna temma heaks ollin teinud temma ränga ja pitka haigusse sees ja tõstis sedda ni sureks kitusseks, et minnule tulli häbbi silmi sedda kuuldes. Piddin tedda ärdaste palluma, et ta wahhest sega lõppeks. Pärrast sedda jälle kippusid woõrad minno peäle, et piddin neile keik üllesräkima, mis minnule olli juhtund nende möda läinud aastade sees. Kui segi olli otsa sanud, jätsid nemmad meid Jummalaga ja läksid puhhas selge peaga koio. Minna